

cesních norem dle toho, zda jde o řízení před stolicí první či o řízení před stolicí vyšší. Leč skutečnost tato není s to vyvrátiti správnost právního názoru svrchu dovozeného.

Pokud stížnost uplatňuje, že rozhodnutí prvé stolice bylo zmatečné, a ze zmatečnosti tohoto rozhodnutí se pokouší dovoditi nezákonnost nař. rozhodnutí, stačí na to odpověděti, že i zmatečnost rozhodnutí nižší stolice musí býti uplatňována oprávněným prostředkem v z á k o n n é l h ů t ě podaným.

Č. 12.421.

Honební právo. — Řízení správní. — Řízení před n s s: Povolení chytati koroptve do sítí podle § 7 zákona č. 98/1929 Sb. uděluje úřad podle volné, ničím neomezené úvahy.

(Nález z 28. května 1936 č. 8.210/34.)

V ě c: Antonín V. v Praze proti rozh. min. zemědělství z 27. října 1933 o povolení k chytání zajíců a koroptví do sítí.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem z 28. prosince 1932 povolil zem. úřad v Bratislavě Antonínu V. v Praze chytání živých zajíců a živých koroptví do sítí v jeho honebních revírech Guta a Šok. Zem. úřad v Bratislavě výměrem z 20. ledna 1933 odvolal shora uvedený výměr stran honebního revíru obce Šoku a zakázal chytání v tomto revíru ode dne doručení tohoto výměru pod následky trestního stíhání dle § 10 zákona č. 98/1929 Sb.

Odvolání st-lovo zamítlo min. zemědělství nař. rozhodnutím.

O stížnosti uvažil nss: — —

St-l domáhal se povolení k chytání zajíců a koroptví do sítí na obec. honitbě obce Šoku. Min. zemědělství v pořadu instančním nevyhovělo této žádosti, vycházejíc z právního názoru, že povolení takové bylo by lze udělití toliko nájemci oné honitby, jímž však st-l není. Ačkoli v nař. rozhodnutí není citován zákonný předpis, z něhož žal. úřad tento svůj názor čerpá, je přece nepochybno, že vychází z téhož stanoviska jako zem. úřad, který v tomto směru se dovolal § 15 odst. 2 zák. čl. XX:1883 (jenž přiznává právo chytání srstnaté a pernaté užitkové zvěře jen vlastníku nebo nájemci honitby) a § 7 zákona č. 98/1929 Sb. (dle něhož musí ten, kdo jest oprávněn k výkonu honebního práva, dosáhnouti zvláštního povolení k chytání koroptví do sítí). Mimo to poukázal žal. úřad stran chytání zajíců k tomu, že st-l sám doznal, že mu nepřísluší právo honiti zajíce. Ježto pak stížnost neformuluje proti tomuto druhému, byť i jen mimochodem uvedenému důvodu žádné námítky a v celém svém kontextu, dovolávajíc se § 7 zákona č. 98/1929, brojí výlučně jen proti odeprání povolení k chytání koroptví do sítí, mohl i nss nař. rozhodnutí přezkoumávati jen potud, pokud obsahuje nepovolení chy-

tání koroptví do sítí, kdežto výrok, týkající se chytání zajíců, zůstal stížností nedotčen (§ 18 zákona o ss).

Paragraf 7 zákona č. 98/1929 Sb. stanoví, že chytati koroptve do sítí je přípustné jen tehdy, dosáhne-li ten, kdo jest oprávněn k výkonu honebního práva, zvláštního povolení okr. úřadu.

Ježto dle § 2 zákona o ss je nss povolán toliko k ochraně subjektivních práv, bylo se soudu nejprve zabývatí otázkou, mohlo-li nař. rozhodnutím vůbec býti do nějakých práv st-le zasaženo.

Zákon č. 98/1929 jeví se jako doplněk, resp. jako změna některých ustanovení honebně policejních, obsažených v honebních zákonech pro tu kterou zemi platných, a stanoví v § 11, že pokud není v tomto zákoně jinak stanoveno, zůstávají dosavadní honební předpisy nedotčeny.

Paragraf 15 odst. 1 zák. čl. XX:1883 vyslovuje všeobecný zákaz chytání užitečné srstnaté a pernaté zvěře (tedy i koroptví) do pastí, sítí a ok, a to nejen v době hájení, nýbrž i v ostatní době. Výjimku z tohoto absolutního a všeobecného zákazu obsahuje odst. 2 (který zde nepřichází v úvahu) a odst. 3, dle něhož chytání za účelem chovu je dovoleno vlastníku honitby, pachtýři a jejich odborným zmocněncům. Z uvedeného plyne, že vlastník honitby a pachtýř měli za platnosti cit. ustanovení nesporně právo chytati koroptve do sítí, ovšem jen za účelem chovu, a to bez jakéhokoliv zvláštního povolení. V tom však nastala zásadní změna ustanovením § 7 zákona č. 98/1929, který má dvojí tvářnost, neboť jednak obsahuje výjimku ze striktního zákazu odst. 1, jednak ruší dřívější neomezené právo vlastníka a pachtýře honitby na chytání koroptví pro účele chovu tím, že chytání koroptví do sítí, ať již za účelem chovu nebo k jinému účelu, pojí na zvláštní povolení.

Zákon sám neobsahuje žádných ustanovení, z nichž by bylo zřejmo, za jakých předpokladů je takové povolení udělití, resp. za jakých okolností by ten, kdo jest oprávněn k výkonu honebního práva, měl nárok na to, aby mu takové povolení bylo uděleno.

Paragraf 1 cit. zákona určuje pro zvěř tam jmenovanou t. zv. dobu hájení, během které zvěř nesmí býti stíhána, chytána a usmrcována; z toho se podává, že zásadně mimo tuto dobu může býti zvěř, tedy i koroptev, nejen stíhána a usmrcována, ale i chytána. Stanoví-li však § 7, že chytání koroptví do sítí je přípustné toliko na zvláštní povolení, nutno dospěti k závěru, že zákonodárce chytání koroptví do sítí pokládá za zvláštní druh chytání, jehož přípustnost i v době, kdy se koroptve nehájí, neplyne ještě z § 1, nýbrž za všech okolností je vázáno na zvláštní povolení. Ze srovnání § 1 a § 7 plyne tedy, že chytání koroptví do sítí je zásadně nepřípustné, a to bez rozdílu, zda se děje k účelům chovu nebo za jiným účelem, a že jen výjimkou může býti povoleno. Jde-li však o výjimku ze všeobecného zákazu a neuvádí-li zákon sám, který zřejmě chytání koroptví do sítí pokládá za způsob výkonu myslivosti, nesrovnávající se se zásadami řádného výkonu myslivosti, žádných okolností, za kterých by úřad povolení měl udělití, nutno dospěti k závěru, že povolování je dáno do

volné, ničím neomezené úvahy úřadu, aniž by ten, kdo jest oprávněn k výkonu honebního práva, měl právní nárok na takovéto povolení.

Nemohlo-li však odepřením povolení býti zasaženo nějaké subjektivní právo st-lovo i v tom případě, kdyby byl osobou, která jest oprávněna k výkonu honebního práva, schází tu předpoklad § 2 zákona o ss, a bylo stížnost zamítnouti, aniž soud musil zkoumati, zda předpoklad, z něhož žal. úřad, odpíraje udělení povolení, vycházel, je správný, neboť i kdyby tomu tak nebylo, — čímž se ovšem soud nezabýval —, neměnilo by to ničeho na věci.

Č. 12.422.

S a m o s p r á v a o b e c n í : * Léčebným ústavem ve smyslu § 3 odst. 2 prav. o dávce z přechodného ubytování v Trenč. Teplicích (shodných se vzorc. prav. vl. nař. č. 143/1922 Sb.) rozumí se každý ústav určený a zařízený k tomu, aby tu osoby hledající léčení žily určitým pořádkem, diktovaným jejich chorobou, pod stálým dozorem lékařským, a dostávaly potřebného ošetření, nikoli pouze léčebný ústav ve smyslu zák. čl. XIV:1876, povahy veřejné, kde výlučně v ústavu samém odehrává se celý proces léčebný.

(Nález z 28. května 1936 č. 13.111/34.)

V ě c : Léčebný fond veřejných zaměstnanců v Praze proti rozh. okr. úřadu v Trenčíně z 9. února 1934 o obecní dávce z přechodného ubytování.

V ý r o k : Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y : Nař. rozhodnutím zamítl okr. úřad v Trenčíně odvolání Léčebného fondu veřejných zaměstnanců v Praze do usnesení obec. zastupitelstva obce Trenč. Teplic ze 14. října 1933 stran obecní dávky z přechodného ubytování, a to z těchto důvodů: »Léčebný ústav, jaký má na mysli vlád. nař. č. 143/1922 Sb., potažmo § 3 dávkových pravidel, jest ústav veřejného rázu pro každého nemocného přístupný, v němž se provozují všechny léčebné procedury pro pacienta potřebné. Takovéto ústavy mohou býti zřizovány jen s povolením ministra ve smyslu zák. čl. XIV:1876, resp. statutu býv. min. vnitra č. 35.000/1902. Léčebný dům veřejných zaměstnanců nemá náležitostí, které cit. zákon a statut předpisují, a lze jej v nejlepším případě pokládati toliko za soukromý ordinační ústav, ve kterém členové určitého sdružení dostávají za své příspěvky byt, stravu a lékařskou ordinaci. Takovýto ordinační ústav není ničím jiným než místností, kde stanovený lékař právě tak ordinuje jako jiný lékař, který to činí ve vlastní ordinační místnosti nebo v soukromé vile. Takovéto ústavy nespadají pod pojem léčebných ústavů a nepotřebují povolení ministerstva. Pokud Léčebný fond veřejných zaměstnanců neměl v Trenč. Teplicích vlastní budovy, umísťoval své členy v soukromých bytech a poskytoval jim všechny výhody stejně